

106949

Tale på Riksmøtet 26.9.1942.

Kampfeller! To år er gått siden vår bevegelse etter mange-årig og skiftende kamp brøt igjennom og nådde fram til makten i Norge.

Jeg takker alle der som fra alle kanter av Norges land er kommet til dette riksmøte, så mange som det lar seg gjøre under det nuværende forhold. Jeg håper at alle må bli beriket med gode og interessante inntrykk og minner, og at riksmøtet må fylle det som er dets hovedoppgave: å sveise bevegelsen sammen og gi den klart klarhet og kampkraft.

Skjønt vi nu er samlet så mange NS folk her til riksmøtet, er det bare en del av vår bevegelse. Mange har vært forhindret fra å møte på grunn av transportforholdene eller av hensyn til høstarbeidet. Vi vil minnes dem. De vilde sikkert gjerne alle vært med.

Særlig vil vi minnes våre Kampfeller på østfronten som med livet som innsats kjemper den svareste kamp for oss alle. Vi vil sende dem telegrafisk vår hjerteligste hilsen fra dette riksmøte.

Kampfeller! Når jeg idag skal tale til dere, så vil jeg ikke komme med noen historisk beretning om det som er hendt og gjort i disse to lange og innholdsrike år siden NS kom til makten 25. september 1940. Jeg vil gå rett på situasjonen slik den foreligger idag, og stiller med en gang det spørsmål som er mest egnet til å skape klarhet og vise veien.

II.

Hvad gjelder det idag?

Den som har tenkt igjennom dette spørsmålet, må uvergerlig komme til det svar at det som det først og fremst kommer an på -

også for oss - er å vinne krigen, og i særdeleshet å vinne krigen mot bolsjevismen.

Hvis ikke Tyskland og dets forbundne seirer i kampen mot bolsjevismen, vil heller ikke Englands og Amerikas seier over Tyskland kunne hindre at Europa styrtes ut i anarki og kaos, blir bolsjevisert og ødelagt. Hvad enten bolsjevismen seiret eller England seiret, så måtte etter all menneskelig beregning resultatet bli bolsjevismens sluttseier i Europa, selv om utviklingen vilde arte seg på forskjellig måte. Tysklands seier er det eneste som kan redde Europa.

Hvad særlig Norge og Norden angår, så ser vi hvilken uhyre kraftanstrengelse det kreves av Finland for å holde bolsjevikene stangen selv med Tysklands mektige hjelp. Enhver må innse, at hvis Tysklands tak på Russlands skulde glippe, står Finland og Nord-Norge ikke til å redde. Så meget mindre som den engelske politikk direkte har utlevert disse deler av Norden til Russland som en del av prisen for forbundet med bolsjevikene, hvilket forøvrig er i samsklang med en hemmelige overenskomst som i sin tid blev sluttet mellem Det norske Arbeiderparti (det nuværende emigrantregjeringsparti) og Sovjet-Russland og som bl.a. gikk ut på at når den kommunistiske revolusjon lykkes, skal Nord-Norge dannes en rådsrepublikk uavhengig av det øvrige Norge.

Efter alt å dømmes vilde det imidlertid ikke lykkes å stoppe bolsjevikene med det. Man kjenner deres planer. Man vet at de ikke viker tilbake for å bryte enhver avtale. Efter alt å dømmes vilde størstedelen av Skandinavia bli deres bytte. Hvad skulde egentlig, her som i Europa ellers, England og Amerika kunne stille opp mot de røde millionarmeer sammenlignet med Tysklands oppbud?

Under alle omstendigheter vilde Norden bli den

frykteligste krigsskueplass.

Og selv om det skulde lykkes å innskrenke den bolsjevikiske erobring til Finland og Nord-Norge, (i seg selv en fryktelig katastrofe) hvilken farefull fremtid i Sovjetveldets skygge vilde ikke forestå for resten av Verden med all utsikt til i sin tur å bli oppslukt eller igjen å bli en fryktelig krigsskueplass, denne gang for verdensoppgjøret mellom England og Russland som ikke vilde la vente lenge på seg.

Hvad en bolsjvisering betyr, gir utstillingen Sovjetparadis et begrep om. Men en må ha levet selv i Russland for å kunne fullt fatte hvor grufullt og ødeleggende det er.

Med disse perspektiver for øie, er det mulig for en ansvarsbærende og fornuftig tenkende nordmann å ønske annet for landet sitt enn at Tyskland for alt i verden må kunne holde den militære stilling såvel i selve Norge som i Russland. At det motsatte skulde skje, vilde være ødeleggende for land og folk.

Det første krav til oss idag som kjempende nasjonal bevegelse og ansvarlig for Norges styre og skjæne, er derfor å gjøre hvad vi kan for at aksemaktene vinner krigen. Det er en nødvendig forutsetning for alt annet. Derved kjemper vi også på beste måte for Norge. Slik som tingene nu engang ligger an, er det ikke mulig for et ansvarlig menneske å komme til noen annen fornuftig slutning.

Tysklands nederlag er Norges nederlag, Tysklands seier er Norges seier.

Hvis noen innvender at Tyskland og dets forbundne styrer uten Norges hjelp, så er svaret at det vel er så, men at Norge strategisk og økonomisk spiller en meget avgjørende rolle. Som besatt land er vi nødt til å være med, enten vi vil eller ei, og da skulde jeg vel tro at alt taler for å yde frivillig og i aktivt og forståelsesfullt samarbeide det som er mulig.

Norge kan også regne seg tillykke å ha bidratt økonomisk og finansielt ganske vesentlig til krigføring m. Som endel av det kjæpende germanske og europeiske fellesskap, og i vår egen nasjonale interesse må vi, våleuge krigon varer spende våre økonomiske krefter og resurser inn i krigføringens tjeneste og yde så meget til å vi ne sieren som overhode forenlig med folkets nødvendige interesser og med en rettferdig fordeling av krigens byrder.

I særlig grad gjør vi vår innsats i verdenskampen ved våre krigsfrivillige menn og kvinner.

Det er vel så at denne innsats ikke kan spille noen avgjørende rolle direkte militært, skjønt i slaget teller nu engang hver bataljon, for ikke å si hver mann. Men symbolsk og moralsk er denne innsats i allfall av meget stor betydning. Den legger for dagen, på den nest overbevisende måte vår solidaritet med Tysklands og Europas kamp, en demonstrasjon som er av desto større betydning som Norge er et hovedteater i den demokratiske og bolsjevikiske verdenspropaganda mot den nye orden.

Den største betydning har imidlertid sikkert vår frivillige innsats umiddelbart for Norge selv og for vårt lands egen stilling og anseelse.

Mer enn noget annet tjener denne frivillige innsats til å gjenvinne den nasjonale ære som er folkets arbeid, den som må være evig ang, men kun fødes i kamp. Og den første betingelse for selvstendighet er viljen og evnen til å forsvare ei; selv.

Tyskland og Finland kjemper for oss. En kan si, de er til det av hensyn til seg selv, og de gjør det ikke for vår skyld, og de klarer det alene. Dette er et uoverlig resonnement. Det er også helt uoldbart. For Tysklands vedkommende er ansvarshelheten for det germanske og det europeiske skjebneselleskap uten tvil bindt i og ved med kampen for Tysklands frihet og den egne nasjonale eksistens.

Det er også et uklokt og unasjonalt resonnement, fordi et folk som ikke selv er med det det kan med våben i hånd, når dets skjebne avgjøres under stålhjelmen, det blir uvegerlig deklassert som nasjon.

Derfor er det heller ikke under noen tysk tvang, eller som pris for noen tysk innrømmelse, at vi oppfordrer til frivillig deltagelse i krigen mot bolsjevismen.

Og heller ikke fordi vi må være med å føre krig med bolsjevismen i Russland for ikke å bli nødt til å føre krig med den i Norge. Vi gjør det fordi vi klart erkjenner at det er av så overordentlig betydning for Norges fremtid, og fordi vi vil gjøre en aktiv innsats i Europas forsvar og nyordning.

Det er med stolthet og takknemlighet jeg kan meddele Riksmøtet at det nu på litt over en måned har meldt sig over tre tusen nye frivillige. Det skal heller ikke glemmes at det har meldt sig tusenvis av kvindelige frivillige.

Det er vår bevegelse som har stillet det overveiende antall av alle disse tusener av frivillige. Vi må nu ta sikte på å få også flere og flere utenfor bevegelsen til å ta aktivt del.

Slik har det alltid vært: folkene lever og fornyes ved de bestes offervillige handling.

Jeg vet også at den som frivillig går i døden for sitt fedreland og for en stor, ny idé's virkeliggjørelse, han har dermed den største personlige opplevelse og i sig selv den største personlige belønning. Han er blitt fri det blendverk som begrenser tilværelsen til å omfatte bare ens egen person. Han utstrekker sitt eget vesen til sine landsmenn og til de kommende slekter, som han kjenner for. Han lever videre i sitt folk.

Våre frivillige er også på den mest virkningsfulle måte med å legge grunnen for den nye tid, og skape den solidariske innstilling som skal bære fram det nye Europa og det germanske

- 6 -

felleenskap. Intet bringer en mer til å glemme gjensidige motsetninger, intet skaper en sterkere samfølelse enn det å stå sammen i blodig kamp utad mot en felles farlig fiende og for en felles stor oppgave. Og den høieste ære i disse omveltningstider er å tjene en stor sak og dø tro og tapper.

Men her er jeg kommet til et nytt punkt, om hvilket man virkelig må si at det hører til det som det for alvor kom er an på idag.

III.

Det gjelder ikke bare å vinne denne krig mot jødemakt og bolsjevisme, mot kapitalisme og kommunisme. Denne verdenskamp har også en dypere mening som det gjelder å virkeliggjøre, nemlig å skape en nyordning i Europa og en ny verdensordning.

Efter at Europas og den daværende civiliserte verdens enhet for noe over 400 år siden blev brutt ved reformasjonen og ved de sterke, selvstendige og særpregede nasjonalstaters oppkomst, - det som kalles den nyere tid, - er det ingen tvil om at vi nu står ved overgangen til en ny tidsalder, hvor Europa holder på å vokse sig sammen til en politisk, økonomisk og forsvarsmessig enhet.

Denne tendens i utviklingen er ikke av ny dato, og som ved alle dyptliggende historiske fenomener forsøker utviklingen sig først med dødfødte forsøk, før den i tidens fylde når frem til et endelig resultat.

Napoleons kamp var et sådant mislykket forsøk på å organisere et salet Europa mot England og Russland. Og den dansende Wienerkongress og dens "helligeallianse" var et ennå mer mislykket motforsøk med en annen europeisk samling for øie.

Et annet mislykket forsøk var keiser Wilhelm 2's bestrebelse på å forene Tyskland, Russland og Frankrike i et forbund

hvortil de øvrige kontinentaleuropeiske makter etterhånden skulle slutte sig.

Et tredje mislykket forsøk var Briands franske forsøk på en europeisk union innen rammen av det såkalte folkeforbund, for ikke å tale om Coudenhove - Kalergis virkelighetsfjerne Pan-Europa.

Nu ligger forholdene bedre til rette. De er ikke bare mere modne, men å overvinne den tradisjonelle engelske split- og hersk-politikk i vår verdensdel og å samorganisere Europa er blitt tidens uomgjengelige krav til de europeiske folk. Hvis de ikke skal bukke under for bolsjevismen og den voksende russiske koloss. Eller likeoverfor den nye verden og anglosakserne dele det gamle Hellas' skjebne under den romerske imperialismen.

Ved folketellingen i 1926 hadde Sovjetsamveldet 147 millioner innbyggere. I 1941 omfattet det 21,6 millioner kvadratkilometer med omkring 193 millioner mennesker. Den naturlige befolknings-tilvekst (uten erobringer) var i de senere år over 3 millioner om året, mer enn hele Norges befolkning, hvilket i løpet av et slektsledd gir over 100 millioner. Og det er rikelig plass til dette og flere millioner på Russlands og Sibirs sletter. Krigens masse-tap kan neppe gjøre noen vesentlig forandring i denne biologiske kjennsgjøring. Det har erfaringen etter borgerkrigens og revolusjonens uhyre ofre tilfulle bevist.

Hvilken sikkerhet skal de kommende slekter i Europa kunne ha likeoverfor dette voksende menneskehav, hvis de europeiske stater skal fortsette sin nasjonale isoleringspolitikk eller fortsatt gruppere sig in en Europa i fiendtlige forbund mot hverandre, og således fortsatt være også et lettvinnt objekt for den amerikansk-britisk-jødiske utbytting og plitt- og hersk-politikk?

Er ikke den nuværende situasjon, da Europa har en samlende kraft i et sterkt og seierrikt Tyskland under en fører som forener geniale statsmannsevner med den nødvendige maktfylde i europeisk målestokk, en ikke bare enestående, men sannsynligvis også den siste mulighet som skjebnen byr Europas folk til å løse dette spørsmålet om liv eller død?

Hvis de europeiske nasjoner ikke nytter denne sjanse med klokskap og kraft og med gjensidig forståelse til å organisere Europa, da går de en farefull fremtid imøte mellom de kolossene som vokser frem på sidene av det.

Også følgende historiske kjennsgjerninger må en ta alvorlig i betraktning: Utyklingen i det 20. århundre og særlig den forrige verdenskrig har detronisert Europa og i særdeleshet brutt de europeiske staters industrielle verdensmonopol. Ikke bare Amerikas Forenede Stater, men Kanada, Syd-Amerika, Russland, India og Øst-Asia er gått over til en industrialisering som fullstendig forrykker den tidligere balanse i verdensøkonomien som var basert på at de europeiske industristaer utnyttet de industrifattige oversjøiske og østlige land.

Hvis Europa etter krigen vil hevde sig likeoverfor de nye konkurrenter, må det organisere sig og sikre den nødvendige tilgang på råstoffer i Afrika og i Østen. Det må også gjennomføre den nasjonal-socialistiske nyordning med en samlet organisasjon av den økonomiske virksomhet, hvor pengene ikke er målet men et middel, slik at man ikke handicappes av en kapitalisme som krever overdrevne renter og av et fagforeningssystem som har klassekampen på sine faner.

Også fra dette økonomiske synspunkt er den europeiske nyordning et stort og bydende krav.

Det er heller ingen motsetning mellom et sådant europeisk

økonomisk samarbeide og den nasjonale sosialisme som ved å organisere den smalede nasjonale økonomiske virksomhet i det enkelte land søker å skape faste og sær regede nasjonale økonomiske enheter. Tvertimot er det først de ne organisasjon av nasjonale, organiske, økonomiske enheter som gjør det mulig å virkeliggjøre et sunt samarbeide mellom folkene i det europeiske økonomiske storrum. -

Således lever vi nu i en periode, hvor verdenshistorien er historien om da nelsen av verdensmakter og om deres coggjør med hverandre. Europa må samle kraft til å være enig med i denne prosess, ellers blir det maset i styk er.

Vi må ta sikte på et Europa som ikke spi ler sitt blod og sine krefter i innbyrdes strid, men utgjør en organisert enhet. Da vil vi alle bli rikere, kraftigere og mere kultivert, og Europa vil gjevvinne sin herskende stilling i verden.

Men å organisere Europa vil si å skape en enhetlig vilje i Europa. Denne enede kraft må for det første utgå av en felles politisk livsanskuelse. Likesom det i de fleste perioder i verdenshistorien var felles livsanskuelse som holdt folkene sammen. Denne felles livsanskuelse har vi i nasj nalsosialsimen og dens beslektede nyordninger.

For det annet må det v re en førende stat, under hvis ægide Europa kan samle sig. Denne stat kan bare v re det Stortyskrike, som ligger i Europas midte. Likesom Piemont samlet Italia og Preussen det tyske, så må Tyskland v re kjernen for Europas nyordning og for det gjemed drive England og Russland vekk fra Europa, akkurat som Piemont og Preussen drev unda Østerrike.

Men skal Tyskland vedvarende fylle rollen som Europas samlar og fredsstifter, må det søke å bygge og øket styrke i et

germansk forbund, som samtidig ved sine frie føderative former kan være et eksempel for samarbeidet med de andre europeiske stater.

Et særlig viktig punkt er også følgende:

Skal Europa og i særdeleshet de germanske stater i lengden kunne holde stillingen mot Russland, d.v.s. holde sin stilling i det hele tatt, må de ikke bare stå sammen. Det må også være et aktivt germansk samarbeid om ø prydding og nyordning i det russiske rum. Det er bare germanerne som kan greie det russiske spørsmål. Men oppgavene er så veldige at de krever alle germanernes samvirke og ikke minst nordgermanernes medvirken, de som i sin tid også grunnla det russiske rike.

For å virkeliggjøre det europeiske ideal, må vi derfor skape et solid samband av de germanske folk.

Det er i og for sig naturlig at det europeiske samarbeide må bygge på sammenslutning av de germanske folk. De er de eneste av de europeiske folkegrupper som har både blod og kultur tilfelles. De er også geografisk gruppert slik at de tilsammen utgjør den sterkeste og mest solide blokk og basis som overhode kan skapes i Europa. Sammen med aksene Tyskland-Italia er dette det eneste mulig faste fundament for Europas nyordning.

Den nordiske-germanske folkestamme og dens innslag i andre nasjoner og folkestetter har gjort mest til å skape og bære vår verdenssivilisasjon helt fra historiens begynnelse inntil denne dag. Mele denne sivilisasjon holder nu kulturrødeleggende bevegelser på og skal øde. Skal en vinne over denne krise, må først og fremst alle nordiske-germanske folk fornyes og samles. Det er naturlig og nødvendig at Europas fornyelse og samling utgår av en fornyelse og samling av den folkekjerne, hvorpå den folkekraft er utstrølet som har skapt og båret dets sivilisasjon kultur. Nyreising og samning av de germanske folk er utgangspunktet for den europeiske nyordning.

Samtidig vil et slikt forbund trygge også Norges stilling i Europa og i verden, og gi de rikeste muligheter for å utnytte våre nasjonale evner og hjelpekilder.

På å skape et slikt germansk fellesskap må derfor våre bestrebelsler gå ut, både av nasjonale og høiere interesser. Vi må være gode nordmenn, gode germanere, gode europeere. Det utelukker ikke hinannen, det er tvertimot en gjensidig betingelse.

Da jeg for 6 år siden, på det 4. riksmøte stod på dette samme sted og talte om disse samme ting, fremhevet jeg hvorledes innen en nødvendig europeisk nyordning først og fremst de germanske folk måtte slutte sig sammen. Dette var til og med hovedtemaet den ene av dagene på riksmøtet. Flere vil sikkert også huske at vi på Riksmøtet 27. juni 1936 enstemmig vedtok en sterk og iøntrengende oppfordring til samling av alle germanere.

Siden den tid er meget hendt og meget endret. Men riktigheten av det som dengang blev anført består, ja er blitt i høieste grad aktualisert. Dessverre er også meget av den ulykke vi forutså å ville forebygge, allerede gått i oppfyllelse.

Når jeg igjen har drevet så utførlig ved disse ting, er det for å vekke øket forståelse av deres overordentlige betydning idag, slik at vi kan bidra vårt til å hindre ytterligere katastrofer og til å legge grunnen til en lykkeligere utvikling. De germanske folk står idag overfor den uavviselige oppgave å begrave sine gjensidige stridigheter, og forstå at deres nasjonale framtid kun er sikret hvis de med alle krefter og med gjensidig forståelse og lojalitet fremmer det germanske og europeiske fellesskap.

Visse konturer av det kommende folkefellesskap i Europa begynner allerede å tre frem. Således er Europa idag økonomisk sett allerede et stortrom, hvor det i stor utstrekning foregår et planøkonomisk arbeide, såvel for krigsøkonomien som for den

forsyning. En vesentlig del av Europas krigsmakt står også under felles overkommando i kamp i Russland og Kaukasia mot bolsjevismen, i Nord-Afrika mot England.

Likeledes har vi nylig sett hvorledes Europas ungdom, som er Europas fremtid, har sluttet sig sammen i et Europeisk ungdomsforbund representerende 14 europeiske land. Tidligere er dannet en europaisk presseunion. Andre sammenslutninger og avtaler er under forberedelse, således idrettsforbund, europeisk post- og telegrafunion, o.s.v.

Det nye Europa begynner så snart å ta form. Men hvorledes den endelige ordning skal bli, er det ingen som kan vite, så lenge storkrigen ennå varer med uopprinsket kraft.

Det samme gjelder det germanske fellesskap, som nu langsomt, men sikkert bygges opp på de nasjonalsosialistiske bevegelser i de forskjellige germanske land.

Heller ikke det fremtidige forhold mellom Tyskland og Norge kan ennå fastlegges i enkelthetene, så lenge det krigerske oppgjør legger beslag på alle krefter. Og jeg vil henstille til mine kampfeller å overlate det spørsmål til Nasjonal Samlings ledelse og til regjeringen, og istedet samle alle krefter om det som det nu først og fremst gjelder.

Et folk vinner ny styrke ved å samles til politisk enhet og blir derved istand til å gjøre sig mere virksomt gjeldende også utad. Den folkerang Norge skal innta i den nye ordning, må det norske folk selv erobre sig ved sin innsats. Derfor må vi av all kraft arbeide på å gjøre vår bevegelse så sterk som mulig og sette den igjennem overalt både i staten og i folket.

Den 1. februar i år var et stort og avgjørende skritt fremover, og danner det sikre grunnlag som vi må arbeide videre på. Når tiden er inne, vil det komme til et germansk forbund, og Norge få en fri og uafall stilling i det nye Europa.

Norge kan uten tvil på grunn av mange forhold være en særdeles verdifull faktor i dette nye Europa og i oppbyggingen av det germanske samarbeide.

Og når også Tyskland som den ledende makt i den europeiske nyordning helt ut deler denne oppfatning, så er det dobbelt en plikt for Nasjonal Samling å oppdra det norske folk til bevisst og aktivt å være med å bære fram det nye folkefelleskap, i første rekke det germanske

Det er betegnende og betydningsfullt at våre to store nasjonale dikterprofeter, IBSEN og BJØRNSEN, begge to så på et germansk forbund som målet for våre nasjonale bestrebelser. I særdeleshet er det bemerkelsesverdig at han som gav oss fedrelands-sangen, han som skrev "Ja, vi elsker dette landet", også har sagt og skrevet at et forbund av alle Germaner stod for ham som det skjønneste og største av alt i verden.

For dem legges stod også Nordens ening som et mål: Et fritt, et helt, et mektig Nord. Og det er en kjennsgjærning som en ikke kommer forbi, at det finnes en rekke faktorer som binner sammen de nordiske stater og folk til en særegen enhet in en den europeiske og germanske verden. Den enhet som naturen, sproget og rasen gir, forsterkes ved den eldgamle, ensartede og likeløpende kulturutvikling hos de nordiske folk.

Våre bestrebelser i denne tid må imidlertid gå ut på, ikke å utdype, men å bygge bro over den kløft som måtte være mellom nordgermaner og sydgermaner, mellom Norden og Tyskland.

Dette kan under de foreliggende forhold best skje ved at Norge, slik som det forøvrig gir seg selv av situasjonen, fører enhelt selvstendig politikk basert på direkte samarbeide med Tyskland.

En sådan politikk faller også for Norge særdeles naturlig,

i betraktning av de smertelige historiske erfaringer vi i flere århundrer har høstet av det såkalte nordiske samarbeide, men Tyskland på sin side har all interesse av å hjelpe frem et Norge som står ved Tysklands side i intimt og loyalt samarbeide.

På den måte blev ikke Norge bare fritt og stort, men det legges den fast akse til det germanske forbund i det nye Europa. som de øvrige nordisk-germanske stater - om de ønsker - i sin tur kan slutte sig til.

Det er var vei til nordisk samarbeide og til å trygge Norges stilling og sikre dets utviklingsmuligheter.

"Forbundet med Tyskland er en slektenes sak", skrev BJØRNSTJERNE BJØRNSEN, "hvad det engang fører til, vet vi ikke. Men ser vi at med dem går vår fremtid, og at åndelig og legemlig er vi gjensidig hinannen størst til hjelp av alle folk på jorden, - da begynner hver enkelt idag". Det sa Bjørnsen.

Forvisst, tidens vingeslag er så store og langsomme at seeren og den enkelte dør, før sannheten vinner fram. Men nu har ikke bare den enkelte, men en sterk og organisert bevegelse begynt den gode gjerning. Vi vil også fullføre den. Og de gir øket visshet å vite at våre tre største åndsheroer, Bjørnsen, Ibsen og i vår tid Knut Hamsun, alle med sitt universale og nasjonale instinkt er gått inn for den samme sak.

IV.

En ting må vi imidlertid alle, hele det norske folk, være klar over: Vi gjennomlever den største og hardeste av alle kriger den totale verdenskrig, og vårt land ligger nøyaktig i krysset mellom hovedinteressene til fire av de kjempende verdensmakter.

Mange av våre landsmenn synes heller ikke å forstå at vi allikevel tross alt hittil er sluppet meget heldig fra det, og at mange andre land idag har det meget vanskeligere enn Norge. Vi behøver bare å tenke på vårt nordiske granneland Finnland, hvad det har gjennomgått og hvad det fremdeles må bære av savn og blodsoffer. I Norge er ingen død av sult, og folkets helsetilstand er stort sett bedre enn noensinne.

Norge var før krigen et av de minst selvbergende land i Europa. Vår høie levestandard berodde på vår skipsfart og hvalfangst og halvparten av vår matforsyning tok vi inn over sjøen. Når så sjøen blir stengt, og vi dessuten blir et besatt land, er det klart at forholdene blir trange. Men hvor meget trangere hadde vi det ikke under Napoleonskrigene, - den forrige engelske da den fattige sultet, den rike led savn, og to kraftige armer var ingen til gagn i landet var misvekst og nød! I 1809 f. eks. døde over 10000 mennesker av nød og sult av en befolkning på under en million. Men "sagnet om de trengsels år synes ~~fulledet da sulten var~~"
synes ikke å ha nådd lenger enn til forrige slektsledd.

De som nu er tilbøielig til å sutre over de vanskelige forsyningsforhold, bør huske hvad våre forfedre har vært nødt til å gi igjennem da de bar Norge fram. Det kan gi større styrke og øket tålmod.

Det kan heller ikke skade om vi i Nasjonal Samling minner våre sytende motstandere om at de selv er skyld i vanskelighetene og at de ville hatt det meget verre uten Nasjonal Samling.

Hvem var det de stente på? På de folk som styrtet landet vårt ut i katastrofen og bragte det i en situasjon som bare er blitt såpass som den er, takket være Tysklands og Nasjonal Samlings innsats.

Er det noen som skulle ha grunn til å beklage sig, er det virkelig vi i Nasjonal Samling. Våre inntrengende advarsler og iherdige arbeide for å redde landet fra katastrofen blev lite påaktet. Med åpne øine måtte vi se på at forbryterske ledere og landsmenns likegyldighet styrtet vårt fedreland i ulykken. Og freudeles må vi kjenpe for forståelse i et forstokket og forvillet folk.

Men det norske folk bør være klar over at det hadde det styret det fortjente, og at de s skjebne blev dretter. Det bør også være klar over at når et folk har forvillet sig slik som det norske, da er tunge trengsler det tvetningsbad som alene kan bringe frelse.

Under alle omstendigheter må det norske folk forstå at vanskelighetene snarere kan bli større enn mindre ettersom krigen skrider frem. Men de bør vite at vi i Nasjonal Samling gjør alt som gjøres kan for å minske disse vanskeligheter. På grunn av vårt forhold til Tyskland og vår innstilling til de felles germanske interesser er vi også de eneste som med framgang kan hevde de norske interesser. Den ordning vi holder på å gjennomføre i stat og samfund er den eneste brukkbare og den eneste som kan føre frem.

Det er lettere å miste sitt land og sin frihet enn å vinne dem igjen. Men jo sterkere Nasjonal Samling er, jo mer vårt folk slutter sig opp om bevegelsen og den nasjonale regjering, desto sterkere blir Norge! Deste lettere blir det for vårt folk å over-

vinne vanskelighetene og arbeide sig opp av den avgrunn det har styrtet sig i, - arbeide seg opp til lykkeligere og bedre forhold. Å komme til sannhets erkjennelse, å arbeide og kjempe, tro og ikke fortvile, - noen annen utvei gis det ikke for vårt folk.

Det skulle også være et særpreg for vår nordiske rase, at jo større motstand og vanskeligheter vi møter, desto mer vokser vår energi og vilje til å overvinne den, inntil vi brytter nakken eller seirer.

Tross sitt bepresede antall har det norske folk før vist at det makter store ydelser. Det er et folk hvor rike evner slummer og store reserver av dådskraft ligger skjult. Men disse må vekkes, kalles fram og smles.

Norges ulykke består ikke først og fremst i materielle savn og vanskeligheter. "eller ikke i det at vi foreløpig ikke har vår fulle frihet. Vår ulykke - og den er for såvidt større og smerteligere enn Finnlands vanskeligheter - den er at vi i denne verdensstrid ennå er et sjelelig splittet folk, hvor ikke alle besluttsomt kjemper for et og samme store mål, la være under nød og savn og med store ofre. Vi nordmenn må møtes i forståelse av at vi alle er i samme båt. Denne båten styrer Nasjonal Samlings kurs, hvormeget enn enkelte ombord måtte bråke. Men jo mer samlet vi står om å kjempe for et nasjonalt ideal, og ikke om å rive ned og stene, desto sterkere og lykkeligere er vi under alle forhold. Og dette ideal kan kun være Nasjonal Samlings mål.

Det er vår oppgave i Nasjonal Samling å vekke denne forståelse hos våre landsmenn. Men fremfor alt er det vår oppgave å skape det som er grunnlaget for framgangsrik utvikling, nemlig sansen for politisk enhet og en effektiv nasjonal organisasjon.

V.

Således munder alle våre betraktninger ut i en og samme hovedting: Å gjøre vår bevegelse så sterk som mulig, og å sette den fullstendig igjennom i stat og folk. Vi må først og fremst stole på oss selv og på egen kraft og styrke.

Vår bevegelse er allerede en meget sterk og effektiv organisasjon, og vi har besatt de aller fleste maktposisjoner i stat og samfund. Vår bevegelse vokser også stadig. Vi legger hver dag et nytt stykke land til vårt maktområde og en alen til veksten.

Men Nasjonal Samling kan aldri bli for sterk og sammensveiset, og den må sette sig fast på alle punkter i stat- og samfundslivet. Vi må sveises mer og mer sammen som en stor, kjøpende arme. Soldatenes enkle dyder må være våre: disiplin, offervillig og tapper utholdenhet.

For at vi tallmessig så snart som mulig skal nå fram til en helt dominerende styrke, vil jeg herved pålegge hvert NS-medlem å verve innen årets utgang ett nytt og skikket medlem.

Alle medlemmer må ta denne oppgave alvorlig og virkelig løse den. Ved sin personlige innsats må de skaffe bevegelsen verdifull tilvekst. Og jeg pålegger alle politiske førere å kontrollere at så skjer.

Likeledes må vi sette all kraft på å utvide den nasjonale ungdomsjeneste slik at vi får tak i flere og flere av ungdommen og kan vinne dem for saken.

Derved får vi også det beste rekrutteringsgrunnlaget for bevegelsen, det som senere skal bli praktisk talt det eneste hvorfra vi akter å hente tilgangen til partiet.

Men av ennå større betydning enn å øke bevegelsens tallmessige styrke er å utvikle den til en stadig mer handlekraftig og

helstøpt kamporganisasjon, besjelet av en ubøielig felles vilje til virkelig å nå målet, og tvers igjennem disiplinert.

En avdeling er værøt hvad dens befal duger til, sier et gammelt ord, som også kan gjelde for vårt parti. Vi kan ofte konstatere hvad en dyktig mann på den rette plass kan utrette for bevegelsen. Og omvendt.

Derfor må vi legge den største vekt på utvalget og på opplæring og skolering av våre førere og ledere i parti og stat. Vi kommer nu til å avse betydelig krefter og midler for dette øiemed.

Jeg sa disiplin. Og med disiplin mener jeg ikke bare at man adlyder en befaling uten å spørre hvorfor, men at man virkelig tenker og arbeider, handler og lever i den sanne NS-ånd.

Når en idealistisk kampbevegelse som vår er kommet til makten melder seg i forsterket grad faren for at strebere og levebrødsjegere henger sig på den. Det gjelder å være på vakt mot dette. Vi har jo også gjort bekjentskap med den slags "ivrige og begeistrede" tilhengere, som når de fikkeen god plass i staten eller på annen måte blev vel forsørget, hurtig glemte sine idealer.

Selv om det i virkeligheten er et forsvinnende fåtall av slike elementer, må vi alltid være på vakt mot den. Slike typer har i virkeligheten aldri vært NS. Den som engang alvorlig har forstått disse tanker, pleier ikke gjerne å sløppe dem.

Den nye stat og vår bevegelse krever mennesker med personlig ansvarsfølelse og loyalitet overfor saken, dyktige, arbeidsomme og pålitelige mennesker, som i uttrettelig og aldri hvilende virke kan bygge og bære en ny stat som alle nordmenn med rette og med berettiget stolthet kan se på som sin stat.

Folk som har disse egenskaper, har vi ikke bruk for, allerminst for slike som tenker mer på sig selv enn på saken, og i alt de gjør, søker egen fordel.

Det er også en annen foreteelse i bevegelsen som jeg i samme forbindelse vil sette fingeren på. Det er den sladder og snakk som det er på enkelte hold og den tilbøielighet som ofte er tilstede til å befatte sig med saker som ikke angår en. Det må bli slutt på disse norske skjødesynder.

Første plikt i en kamporganisasjon som Nasjonal Samling, er disiplin, samhold og god korpsånd. Ikke noe går foran dette kravet.

I Nasjonal Samling er en hver splid på det strengeste forbudt. Nasjonal Samlings medlemmer plikter å holdesammen og å støtte hverandre som gode kamerater og kamfeller. Har et medlem noe alvorlig av personlig eller saklig art å anføre mot et annet medlem, skal det - såfremt det finner det påkrevet av hønsyn til partiet - melde saken på tjenestevei og anføre konkrete opplysninger. For at disse er riktige står vedkommende ansvarlig. Sladder og nedsettende uttalelser til uvedkommende om andre kamfeller må ikke finne sted, selv om det skulde ligge noe til grunn for utsagnene. Å opptre slik er illoyalt overfor bevegelsen og ukameratslig.

Ministrene, rikslederne, de politiske førere og hirdførere er personlig ansvarlig for håndhevelsen av disse krav, hver innen sitt område, og for opprettholdelsen av en slik disiplin at noen splid aldri oppstår mellom dem og deres folk, eller mellom disse i innbyrdes.

Alle NS-folk - uten undtagelse - må være klar over at det ikke bare er et privilegium å tilhøre den nye statsbærende stand, men at det også virkelig fører plikter med sig.

Jeg har ikke tatt opp disse mangler i bevegelsen, fordi at de er av noen avgjørende dimensjoner. Men slikt hemmer alltid arbeidet, og det er vår første oppgave å utrydde alle feil og gjøre bevegelsen så fullkommen og effektiv som mulig. I og for sig er det også en styrke at vi åpent erkjenner de mangler som måtte være tilstede, og ikke viker tilbake for å rette på den.

Om vi skal kunne nå de mål vi har satt oss, beror i første rekke på vår bevegelses styrke og slagskraft som statsbærende stand, og det er avhengig av dens moralske og åndelige kvalitet og saklige dyktighet.

Det kan ~~også~~ lykkes å skape av NS en utvalgt menneskekrets som fulltut holder mål. Partiet teller jo også allerede en mengde utmerkede mennesker i sine rekker. Det kan trygt sies at det omfatter den vesentligste del av alle politisk bevisste positive krefter i dette land.

Partiet er nu så sterkt at det for alvor må søke utover de snevre partigrenser og skape kontaktt og samarbeid med alle byggende krefter i folket. Denne viktige oppgave ~~lettet~~ overordentlig ved at vi har overtatt statsapparatet og så godt som hele organisasjonslivet i landet. Desto mer må vi sette inn et målbevisst og planmessig arbeide for å vinne hele det norske folk.

Virkelige aktive motstandere er det jo ikke så mange igjen av her hjemme., og selv fra Sverige meldes i svenske aviser 5.ds. at fem norske emigranter var rømt fra densvenske enterneringsleiren i Smedsbo for norske flyktninger, fordi - som de forklarte i et etterlatt brev - de ikke trivdes da det var så mange quislinger i leiren.

Disse våre ukjente tilhengere i Smedsbo har altså måttet dra til Sverige og få tingene på avstand for å lære og forstå. Det er en oppgave for oss i NS å gjøre omvendelsen lettere for våre landsmenn!

Her gjelder det vesentlig to ting.

For det første er det jøssingterroren. Ikke den mot Nasjonal Samling og NS-folk, men den hensynsløse terrore som på alleslags måter øves fra visse hold for å hindre folk fra å slutte sig åpent og helhjertet til Nasjonal Samling, eller endog bare å støtte vår bevegelse eller stille sig loyal til det nye statsstyre. De

Om vi skal kunne nå de mål vi har satt oss, beror i første rekke på vår bevegelses styrke og aksjonskraft som statsberedende stand, og det er avhengig av dens moralske og åndelige kvalitet og saklige dyktighet.

Det kan utvilsomt sikres å skape av NS en utvilsomt menneske- krete som fullt ut holder mål. Partiet teller jo også allerede en mengde utmerkede mennesker i sine rekker. Det kan trygt sies at det omfatter den vesentligste del av alle politisk beviste positive krefter i dette land.

Partiet er nå så sterkt at det for alvor må søke utover de snævre partigrænser og skape kontakt og samarbeid med alle byg- ende krefter i folket. Denne viktige oppgave faller overordentlig ved at vi har overstatt statsapparatet og så godt som hele organisasjonslivet i landet. Dessu mer må vi sette inn et målbevisst og planmessig arbeid for å vinne hele det norske folk.

Virkelige aktive motstandere er det jo ikke så mange igjen av her hjemme., og selv fra Sverige meldes i svenske aviser 5. da. at fem norske emigranter var rømt fra den svenske emigreringsledelsen i Smedabo for norske flyktningger, fordi - som de forklarte i et etterlatt brev - de ikke trivdes da det var så mange dissidinger i leiren.

Disse våre ukjente tilhengere i Smedabo har altså måttet dra til Sverige og få tingene på avspark for å lære og forstå. Det er en oppgave for oss i NS å gjøre omvendelsen lettere for våre landsmenn!

Her gjelder det vesentlig to ting. For det første er det ljosningsterroren. Ikke den mot Nasjonal Samling og NS-folk, men den hensynsløse terrer som på allsides måter føves fra vise hold for å hindre folk fra å slutte sig åpent og helhjertet til Nasjonal Samling, eller endog bare å støtte vår bevegelse eller stille sig loyal til det nye statsstyre. De

forskjellige London- og Moskvainspirerte akjoner mot NS og landets gjenreisning, kommer jo også bare istand derved at folk lar seg terrorisere til å være med. Slik som vi har sett det med mange prester, lærere, forretningsfolk o.s.v. som mot sin vilje er drevet til å delta i et farlig og fordærvelig spill.

Denne terror skal vi bryte med alle tilgjengelige midler, uten derfor straks å gripe til det kanskje mest nærliggende, nemlig å gjøre disse vakkende sjeler - som endog reagerer på anonyme ordrer - ennå mer redde for oss enn jøssingterroristene. Men disse siste utfordrer skjebnen. De spiller med hele sin formue, også med livet. Og risikoen er stigende.

Men de som bøier sig for en slik terror, på tross av at deres fornuft og sympati tilsier dem å slutte opp om eller å støtte Nasjonal Samling, de bør betenke hvor ynkelig og karakterløs en slik undfallenhet er. Og når de lar sig terrorisere til stats- og folkefiendlige handlinger, får de også ta følgende. Og de kan være alvorlige.

For det annet er det så, at mange av våre motstandere år virkeligheten er drevet tålen forvirret og vill-ledet patriotisme, som det bareggjelder å lede inn på den riktige vei ved sann opplysning. Når disse folk blir klar over hvorledes forholdene virkelig er, og hvem som står bak og trekker i trådene i det spill de er blinde brikker i, og når de innser at deres hittidige handlemåte ikke tjener hverken deres personlige eller landets interesser, så blir de ofte mere determinerte tilhengere enn de før var motstandere.

Det er vår oppgave å vinne disse folk for saken. Men mot dem som hårdnakket stiller sig utenfor det nasjonale forsoningsarbeide og fortsatt fårbeholder sig å drivenedrivningsarbeide mot

fedrelandet - overfor dem har vi ikke lenger lov til å vise overbærenhet når våre kamerater kjemper og dør langt borte i Russland for å bygge opp det som disse prøver å rive ned.

Jeg vil ikke slutte disse betraktningene å peke på nok enkjennsgjerning, som ikke bare dere, mine kamper, ~~men~~ i særdeleshet våre motstandere og de tvilrådige bør merke sig:

Den avgjørende kjennsgjerning at når Norges og Tysklands nasjonale interesser møtes i et høiere felles mål, så møtes også Reichskommisars og Wehrmachts bestrebelses med mine og Nasjonal Samlings bestrebelses i arbeidet og kampen for å nå dette felles mål.

Derved er skapt en solidaritet og gjensidig forståelse som gir vår bevegelse en uimotståelig styrke under dens fortsatte fremrykning.

Efter at bevegelsen er kommet til makten, er kampen for altfor mange gode kamper opphørt å være en begeistringssak. Den er blitt arbeide, tungt, alvorlig, nøkternt arbeide, andertiden et resignert arbeide.

Men enslik innstilling til oppgaveneduger ikke, aller minst når så meget ennå står igjen å erobre. Det må i hele bevegelsen være glød og kampmot, en begeistret og besluttsom vilje til å gå på, våge og vinne!

La så dette 8. riksmøte bli en mektig hjelp for vår bevegelse ~~få~~ å klarlegge våre ytre og indre oppgaver, og til å gi øket energi og evne til å løse dem.

La oss med forente krefter og med plan og framsyn i arbeidet gjøre Nasjonal Samling og den nye stat så sterke og sunde som råd er.

Og la oss ved vår energi, vår kunnskap, og ved bruken av alle de midler som står til vår rådighet igjen reise vårt folk og med ildhug samle det til kraftig innsats for tidens store og skjønne oppgave ute og hjemme.